

var kommen paa det Rene dermed, det var aldeles unødvendigt. Da Resultatet af disse Skydeprøver endnu ikke forelaa, og Valget af Pantserplader saaledes ikke kunde træffes paa den Tid, da jeg afgav mit Bidrag til Finantslovsforslaget, kunde jeg ikke sige, hvad Skibet vilde koste; det vilde for en Del afhænge af, hvad Plader der skulde anvendes dertil. Der blev nu imidlertid anstillet disse yderligere Skydeforsøg, og derved viste det sig, at de Plader, som man nu prøvede med, stod saa nær de allerbedste Plader, og kostede kun en Fjerdedel af deres Pris, saa at man mente med fuld Tryghed at kunne anvende saadanne Plader. Derved er Overflaget for Dieblirket for Skib med Artilleri blevet 3,120,000 Kr., altsaa meget nær nede ved de 3 Millioner, som Skibet er antaget at skulle koste. Af denne Fremstilling vil det vistnok fremgaa, at der ikke er viist nogen Sendrægtighed, og jeg vil sige, at Sendrægtighed vilde egentlig først komme, naar man ikke havde været i Stand til at bruge de Penge, som vare bevilgede; men de Penge, der ere bevilgede i det forrige Finantsaar, ere aldeles opbrugte, og endda Noget af den Sum, som er bevilget til Fremme af det Sømateriel, som findes opført paa § 23, er anvendt paa dette Skib. Jeg tror nok, jeg tør forsikre det ærede Medlem, at de Penge, som iaar bevilges til Skibet, skulde blive brugte. Jeg tror altsaa i denne Henseende at have godtgjort, at der ikke har været viist nogen som helst Sendrægtighed, men at der er anvendt al mulig Kraft paa at fremme Skibet, og at det er blevet fremmet saa meget, som de bevilgede Penge tillade. For Dieblirket har jeg ikke Noget at tilføie; jeg skal afvente, om der kommer nogle nye Bemærkninger til den Del af Budgettet, jeg nærmest har med at gjøre.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (Scavenius): Jeg tror ikke at feile, naar jeg siger, at der mod mit Budget paa Finantslovsforslaget for det kommende Aar ikke endnu er gjort nogen Indvending her i Thinget. Der er derimod angaaende et Par administrative Handlinger fra min Side i det forløbne Aar gjort nogle Bemærkninger af det ærede Medlem, som begyndte Forhandlingen, hvilke jeg dog nu vil benytte Leiligheden til at svare paa, skjøndt de ganske viist ikke i fjerneste Maade vedkomme Finantsloven. Den ene angaar Forholdet mellem det kongelige Theater og de private Theatre, særlig det Forbud, som blev nedlagt fra det kongelige Theaters Side mod et bestemt Stykkes Opførelse paa Kasino. I saa Henseende mente det ærede Medlem,

jeg hentydede til, at kunne slutte af, hvad der foreligger, at der ikke var det rette Forhold, den rette Forbindelse mellem mig som Minister og Theaterchefen, at vi handlede hver for sig, paa en vis Maade den ene bag den Andens Ryg. Hvad dette Spørgsmaal angaar, kan jeg ganske berolige det ærede Medlem. Alt, hvad der i denne Sag er passeret, er passeret i Overensstemmelse og efter Aftale mellem Theatrets Chef og mig. Der har aldeles ingen Uenighed været tilstede imellem os. Det Forbud, der blev nedlagt, blev først nedlagt, efter at Chefen havde talt med mig om Sagen og havde faaet min Indvilligelse dertil. Samtidig med min Indvilligelse blev det bestemt, at hvis vedkommende Direktør for det private Theater, hvorefter der var Tale, kom med den formelle Ansøgning, som man mente, det var rigtigt, eller rettere som det fulgte af sig selv, at han burde komme med, vilde Forbudet blive taget tilbage, og det af to Grunde, nemlig for det Første, fordi det stod mig klart, at Vedkommende havde handlet i god Tro og ikke ret havde opfattet den formelle Fremgangsmaade, som i saa Henseende burde været fulgt, og for det Andet, fordi den Beslutning, som fra det kongelige Theaters Side var bleven fattet om at opføre det Stykke, der var Tale om at opføre paa Kasino, var fattet saa sent, at det kunde synes noget ubilligt paa Grund deraf at forbyde Stykkets Opførelse paa Kasino, hvor, som man vidste, Prøverne allerede vare paabegyndte for længere Tid siden. Jeg skulde aldeles ikke have omtalt denne i og for sig ligegyldige, ubetydelige Sag, hvis ikke som sagt det ærede Medlem i det, der er passeret, havde troet at kunne finde Veis for en Uenighed mellem Theatrets Chef og mig, som ikke har været tilstede. Det Væsentlige i Sagen er imidlertid noget ganske Andet. Det Væsentlige i Sagen er, at det har været saavel Theaterchefens som mine Bestræbelser at komme til en Ordning af Forholdet imellem det kgl. Theater og Privattheatrene. Theaterchefen fremsendte for en Del Maaneder siden en Skrivelse til Ministeriet med Forslag i saa Henseende, Forslag, der gik ud paa, at man skulde søge gjennem Forhandlinger med de private Theatre at faae disse til med det Gode at lade saadanne Forandringer indføre i deres Privilegier, at hvert Theater fik sin Gruppe, sin Art af Stykker at spille. Det kunde, syntes saavel Chefen som jeg, ikke i Længden gaa, at der paa den ene Side stod bestemte Privilegier, som forbød Theatrene at spille forskjellige Arter af Stykker, og at de saa dog paa den anden Side spillede saadanne Stykker, det ene efter det andet, uden